

Chris Beirens bouwt verpleegpost in Burkina Faso

Chris Beirens werkt momenteel op de afdeling patiëntenbegeleiding van het UZA, maar haar hart ligt in het verre Afrika. Na een cursus Afrikaans pottenbakken ging ze voor het eerst naar Burkina Faso en werd er meteen getroffen door het hemeltergende onrecht dat honger heet. Daar moest ze iets aan doen. In 1997 – op haar 44e – besloot ze verpleegkunde te studeren en deed er sociale en tropische verpleegkunde gelijk maar bij. In 2001 kocht ze er een terrein met vier kleine huisjes en bouwde er een eigen woning bij; in twee van de huisjes is nu een verpleegpost gehuisvest.

Association SIRA (Sociale Individuele Rechtvaardige Aandacht)

Chris Beirens staat aan het hoofd van de Association SIRA. SIRA is niet alleen het letterwoord voor Sociale Individuele Rechtvaardige Aandacht, maar is tegelijk een zeer toepasselijk woord uit de lokale taal (het dioulla), dat gebruikt wordt voor 'een weggetje in de brousse dat wel ergens toe leidt'. U kan Chris Beirens en SIRA steunen op volgend rekeningnummer 035-2485869-91. Ook handschoenen, maskers en compressen zijn steeds meer dan welkom. U kan Chris Beirens bereiken op 03 297 21 16 en via chrisbeirens15@hotmail.com

In 1997 ging Chris Beirens voor het eerst naar Burkina Faso na haar eerste opleidingsjaar verpleegkunde. 'Ik ging er een maand werken als vrijwilligster in een ziekenhuis. En elk jaar ging ik opnieuw, telkens voor een langere periode. In 2002 verhuisde ik mijn hele hebben en houden naar Burkina Faso. Uit de kelders van het UZA mocht ik oude monitoren voor intensieve zorgen meenemen, een bevaltafel, een onderzoekstafel,... Van al dat materiaal wordt nu nog volop gebruikgemaakt, ofwel in het ziekenhuis, ofwel in mijn eigen verpleegpost. Van giften kon ik dan weer isobetaïne, antibiotica en ether kopen. Maar het meeste heb ik toch uit eigen zak betaald: ik denk dat ik tot nu toe ongeveer 20.000 euro in dit project heb gestoken. Dat is veel, ja, maar als ik hier in België een bedrag schenk aan liefdadigheid weet ik nooit precies wat ermee gebeurt. Hier weet ik dat elke euro nuttig besteed is aan iets waar ik volledig achter sta.'

Moeder en kind

In tegenstelling tot België is de grens tussen arts en verpleegkundige in Afrika niet zo strikt. Chris noemt zichzelf dan ook een 'verpleegkundige met een sterretje'. 'In principe mag ik niet opereren, maar het gebeurt al eens dat ik een wonde hecht onder lokale verdoving.' Wat ze zoal op consult krijgt? 'Meestal komen de mensen als het te laat is: met kanker in een (te) vergevorderd stadium, uit de hand gelopen infecties waarbij een been of arm al aan het weggrotten is, en heel veel gevallen van malaria en ondervoeding. We geven dan al eens een zak rijst of mais mee, of wat kleren, of wat geld. Maar met dat laatste moet je opletten, want je moet altijd alert zijn voor misbruik. Gelukkig heb ik een 'stootkussen', nl. mijn man die geboren en getogen is in Burkina Faso en een feilloze mensenkennis heeft.' AIDS heeft nog niet de rampzalige omvang zoals in sommige andere Afrikaanse landen,

maar Burkina Faso ligt wel in de endemische gordel, waar ziekten zoals lepra en tbc nog vaak voorkomen. Zelf wil Chris meer de nadruk leggen op de moeder-en-kindproblematiek. Ze spoort bv. moeders aan om hun kinderen onder een bednetje te laten slapen, om het risico op malaria te verminderen, en ze wil op een gestructureerde manier gaan samenwerken met een plaatselijke kinderarts en een gynaecoloog. Voor het overige zijn er de 'gewone' aandoeningen: verkoudheden, bronchitis, longontsteking, diabetes,... Met dien verstande dat je niet over de medicatie van hier beschikt. Een diabeteet daar moet bv. absoluut op zijn eetgewoonten letten, want insuline is gewoonweg niet beschikbaar', vult ze er veelbetekenend aan toe.

Doona ya sougri

Over vijf à zes jaar wil Chris zich definitief in Burkina Faso vestigen. Om tegen dan over voldoende vaste inkomsten te beschikken, is ze samen met haar man een internationaal transportbedrijf begonnen dat transporteert in West-Afrika. Ze hoopt daaruit voldoende inkomsten te genereren om een nieuw en groter verpleegcentrum uit te bouwen. Heeft ze dan nooit getwijfeld? 'Oh jawel hoor', glimlacht ze. 'Hoe vaak heb ik niet gedacht: wie ben ik om daar iets aan te doen? Of: hoe krijg ik in godsnaam een container naar ginder? Maar dan begin je te bellen en krijg je het toch weer voor mekaar. *Doona ya sougri*, hebben ze mij daar geleerd. Pluk de dag, en maak iets van je leven!'